

Boris

Personlighet: Är äldst av dem alla, men är för den skull ingen ledargestalt. En nervös olat han har lagt till med är att mycket ljudligt snörvla. Han tänker långsamt och släpar på orden och har därför ansetts som dum och fått lida mycket för det. Alla i hans omgivning driver med honom och det har fått honom att utveckla sina oroliga ovanor. Egentligen är han inte dum, utan endast långsam i tankarna. När han väl fått fram sitt budskap så brukar det, vid närmare eftertanke, låta mycket klokt. Även de barn han umgås med driver mycket med honom, men inte på ett lika elakt sätt som det stora flertalet i byn. Boris är aldrig otrevlig men låter oftast ganska sur. En person som han är livrädd för är Hildegard Engels, hans egen syster, som brukar försöka peta sönder hans variga blemmor (vilket gör fruktansvärt ont!) och alltid göra allt för att han ska bli generad. Ibland är hon så jobbig att Boris nästan börjar gråta och det älskar hon. Boris gråter dock mycket sällan, men när han väl gör det kan inget annat än mammas kramar trösta. Vad som gör Boris hemskt glad är små, mjuka djur och människor som behandlar honom med vänlighet. Då lyser han upp, talar fort Ñ euforiskt och stammande Ñ och överdriver alla små underligheter han har för sig. En människa som behandlar honom med värme, vänlighet och respekt ser han ofantligt mycket upp till och är beredd att offra allt för. Han blir inför denne efterhängsen, tjatigt ödmjuk och överdrivet tillmötesgående. Inom sig är Boris mycket olycklig. Han vill lyckas en dag i livet och göra sin älskade mamma stolt (hans mamma är för övrigt hans största förebild och inspirationskälla, en person som aldrig skulle kunna göra fel. Skulle någon hävda motsatsen blir han förkrossad). Han funderar mycket över livet och hur världen egentligen ser ut och drömmer alltjämt om att bli en god hjälte som ska verka i Alareks namn. Han hyser stor respekt för religionen och främst då Alareks lära. Byprästen Gunnar Haarich ser han därför som en stor och beundransvärd man. Boris attityd till de övriga karaktärerna är avvaktande och osäker. Han väntar på uppskattande ord likt en hund som tigger, men försöker spela likgiltig genom att tala buttert och snarstucket.

Utseende: Boris är lång och gänglig och har mängder av finnar och andra blemmor i sitt magra, flottiga ansikte. ...gonen är grå och insjunkna och blicken flackar när han talar. Håret är tunt, axellångt och mycket flottigt och han suger allt som oftast nervöst på testar av det. Den stackars gossen är till synes nästan helt tandlös, på grund av alla de gånger han blivit påpucklad av sina yngre syskon. Han går alltid klädd i för små kläder, vilket gör att han alltid går och drar sig i tröjarmarna och byxbaken (för att de trånga paltorna skurit in i grenen) och snubblar sig fram på grund av de alltför små skorna han envisas med att bära.

Astrid

Personlighet: Astrid är det näst yngsta syskonet i familjen Engels. Eftersom hon är den yngsta av de fyra syskon som umgås (Lisa är för ung för att få vara med de andra) så har hon tvingats att vara lite av en kameleont i skaran. Astrid försöker ofta härma sina syskon, ibland antar hon lite av Hildegards spontanitet för att senare på dagen övergå till att liksom Boris mycket noga överväga sina beslut. Någon som hon dock alltid lyssnar till är Leopold. När hon försöker vara som honom går hon dock konstant på en nit, ingen kan vara så klok som hennes äldre broder Leopold. Därför väljer hon allt som oftast att härma Boris eller Hildegard. Del lilla härmapan Astrid är naturligtvis en egen individ, hon försöker inte på något sätt vara exakt likadan som någon av hennes syskon, det är bara det att hon känner sig mer accepterad bland dem när hon antar något eller några av deras karaktärsdrag.

Under senaste tiden har dock Hildegard ibland utbrutit i spontana aggressioner, någonting som Astrid aldrig skulle kunna tänka sig att efterapa. Istället har hon försökt vara lite som Leopold, det vill säga försöka bli en medlare mellan Hildegard och Hulda (hennes mamma).

Astrid älskar att sjunga och vissla. Ofta kan hon förnöja sig själv i timmar bara genom att sitta i gräset, känna regnet falla och vissla en lång, lång visa.

Ett starkt utmärkande drag hos Astrid är att hon är ganska rädd av sig. När någonting nytt händer är hon kvick att be Leopold om en förklaring till vad som egentligen händer och när han sedan förklarat vill hon gärna ifrågasätta och analysera tills hon har hela problemet eller situationen löst för sitt inre. Ibland händer det dock att Leopold inte har tid att förklara vad som egentligen händer och då brukar Astrids ibland lite farliga skyddsmekanism slå till. När hon blir antingen rädd och avlägsnar sig på kvickast möjliga sätt bort från situationen, eller så väljer hon att med full kraft och ett barns oräddhet kasta sig in i den.

Utseende: Astrid är ungefär 130 cm lång och väger ca 30 kg. Hon har långt mörkt hår som en gång var vackert och glänsande men som under åren förvandlats till en stor och olöslig tova. Hennes mor har flera gånger jagat henne med saxen men kvick som hon är har hon alltid lyckats undfly. Leopold berättade nämligen en gång (vilket han förmodligen nu glömt) att om hon inte tar bort sitt tovigga hår så kommer fåglar att bygga bo i det. Detta har hon tagit på stort allvar och längtar till den dagen då hon får en egen liten fågelfamilj att umgås med. Hennes ansikte präglas av de enorma öronen vilka sticker ut ur det tovigga hårtrasslet på ett ganska roligt sätt. Hennes djupa gråblå ögon kan ibland tyckas lite stirrande men tillsammans med hennes söta flickansikte i övrigt ger Astrid ett mycket sympatiskt och lustigt intryck. Astrid går klädd i en klänning färgad i grönt och brunt. Utan att hennes syskon insett det bär hon alltid denna klänning för att locka till sig fåglarna; hon vill naturligtvis ge ett trivsamt första intryck till sina blivande vänner. På fötterna har hon ett par knytsandaler, naturligtvis gamla och trasiga. En gång i tiden ägdes dessa av Hulda, Astrids mamma.

Hildegard

Personlighet: Hildegard är oerhört nyfiken och framfusig. Hon är aldrig sen att handlöst kasta sig in i nya och främmande situationer, även om det sällan händer någonting nytt och spännande i byn. Detta karaktärsdrag gör att hon blivit ganska strängt bevakad av sin äldre broder Leopold något hon inte tycker om. Istället tar hon ut sin besvikelse över att inte alltid få göra som hon vill på Boris genom att på ett elakt och ganska hetsigt sätt trycka sönder de många blåsor och blemmor han har i ansiktet. Hildegard är alltid ärlig och rättfram och tvekar aldrig att kommentera andras utseenden och brister. Detta gör hon dock inte med flit och är ganska kvick att ursäkta sig om hon märker att hon sårat personen i fråga. Efter ursikten kommer dock ofta Hildegards favoritfras fram "...fast det är ju sant att du har ganska ful näsa...".

Med åren har dock alla byborna lärt sig att ta Hildegards rättframhet med en klackspark, ingen bryr sig längre nämnvärt om hennes ibland ganska råa påhopp. Den enda som fortfarande tar åt sig av Hildegards konstanta spontaniteter är Boris, som ofta får kommentarer om de nya finnarna eller blemmorna i hans ansikte.

För övrigt är Hildegard en levnadsglad ung dam som ingenting annat önskar än att hennes barndom skall vara för evigt. Bakom hennes glada och spontana fasad döljer sig dock ett ganska bekymrat sinne. För endast tre månader sedan fick Hildegards sin först mens. Detta medförde många problem för den lyckliga flickan. För första gången i sitt liv insåg hon att hon skulle bli vuxen och det mycket snart. Denna insikt ledde till många ganska drastiska förändringar hos Hildegard. För det första så började hon se Hulda (hennes mamma) som en slags fiende. Hulda är den raka motsatsen till vad Hildegard vill bli. Hon är vuxen, fembarnsmor och helt fastkedjad vid hemmet. Hildegard började som försvar införa sig själv mot dessa obehagliga tankar och känslor att skälla på sin mamma för varje liten småsak. Ibland har det till och med gått så långt att fysiskt handgemäng utbrutit mellan mor och dotter. Detta har naturligtvis avbrutits av Leopold och de andra syskonen. Under de senaste veckorna har det dock varit lugnt i hemmet och Hildegard har börjat vänja sig vid den hemska tanken att hon skall bli vuxen. Om någon kommenterar detta faktum, att Hildegard måste växa upp, blir hon dock väldigt sårad och nedstämd.

Utseende: En rödhårig flicka, med stora nötbruna ögon och miljoner fräknar på den lilla uppnäsan. Hildegard har en stor och nästan alltid skrattande mun i vilken båda framtänderna saknas. En slog hon ut när hon ramlade ned ifrån kyrkans tak och den andra har fallit ut av sig själv. Notabelt i den unga flickans ansikte är hennes ovanligt håriga och grova vänstra ögonbryn. När Hildegard var ung var hon väldigt ledsen över detta men efter det att Leopold berättade (vilket han förmodligen har glömt) att ögonbrynet betydde att Hildegard skulle bli en stor hjältinna en dag, så bryr hon sig inte så mycket. Hon är alltid klädd i pojkläder, ett par breda hosor, en stor skjorta och ett par grova stövlar av enkelt snitt.

Leopold

Personlighet: Leopold näst äldst i syskonskaran, endast ett år yngre än Boris. Han är den medlande parten i syskonskaran och även den som har bäst ledarskapsförmåga. Det Leopold säger lyssnar alla på även om det inte alltid innebär att hans ord efterföljs. Han är en oerhört snäll person som ofta blir den som tar hand om sina syskon, snyter dem, stoppar om dem om kvällarna och hittar på roliga lekar.

Leopold är också den store retorikern i syskonskaran. Hans förmåga att på ett skickligt sätt förklara och beskriva världens alla fenomen för sina syskon har gjort att han ses som byns nästkommande historieberättare. Ofta när hans syskon inte förstår ett fenomen hittar Leopold på en historia för att genom denna förklara hur saker och ting egentligen ligger till. Dessa historier är naturligtvis inte hämtade ur den verkliga världen utan är väldigt fantasifulla och färgstarka berättelser som ofta tar åhöraren till fjärran uppdiktade platser där både drakar och prinsessor figurerar. Eftersom Leopolds sinne är fyllt av alla dessa fantastiska historier har han under senare år börjat utveckla egna små versioner av alldagliga händelser i byn. Något som för alla andra bybor är en helt normal företeelse kan för Leopold vara början på ett storslaget äventyr. När någon försöker förklara för Leopold att det han påstår sig ha sett inte är sant försöker han alltid slingra sig ur situationen på ett smidigt sätt. Han vägrar erkänna att han bara uppdiktat händelsen. Ett bra exempel på detta karaktärsdrag är en händelse som utspelade sig för ett par somrar sedan. Leopold, hans syskon och Gertrude Gross var ute i fållan och lekte med fåren då ett av dessa tog sig ut ur fållan och sprang iväg till skogs. Leopold var genast övertygad om att en boskapstjuv härjade i trakten och eftersom han var först ned till värdshuset där större delen av byborna för tillfället satt, berättade han att en man, klädd i pansarrustning rusat ut ur skogen, stulit ett får och sedan försvunnit iväg tillbaka till varifrån han kom. Detta utlöste naturligtvis panik i byn och alla männen begav sig ut i skogen för att finna tjuven. När fåret åter förts tillbaka till byn förklarade Leopolds syskon att det inte alls var så att en boskapstjuv varit i farten utan snarare så att de glömt fållan öppen när de gick in för att leka. Leopold fick sig en rejäl utskällning men vägrade släppa historien om den illasinnade boskapstjuven. Allting slutade med att Leopold till slut medgav att grinden till fållan lämnats öppen. När alla sedan vände bort sina huvuden viskade han dock tyst för sig själv "...och det blev ännu lättare för tjuven att ta fåret...". Även fast Leopold kan tyckas vara ganska upptagen med sina fantasier är han en mycket observant person. Han är väldigt mån om sina syskons väl och ve. Detta tar sig uttryck i att han alltid ser till att de inte hamnar i fara, förutsatt att han inte får hamna i fara tillsammans med dem. Äventyrliga situationer, såsom när en ko sliter sig eller när någon av byns hundar har jagat ut något höns i skogen, älskar Leopold. Dessa får honom att sätta igång sitt tankemaskineri och vips är han i den värld han älskar: den fiktiva.

Utseende: Leopold är en ganska söt pojke. Han har mörkbrunt, tjockt lockigt hår till nacken. Hans stora bruna ögon ger ett vänligt och harmoniskt intryck. Ansiktet domineras dock av de stora rödblommiga äppelkinderna och den bulliga söta näsan. Leopold är lite drygt 155 cm lång och väger ca 50 kg. Till kroppsbyggnaden är han ganska normal, kanske en aning mullig på sina ställen. Hans syskon älskar att gosa in sina ansikten i hans mjuka mage, något som Leopold mer än gärna låter dem göra. Leopold bär allt som oftast en liten örnlappsbeprydd läderhätta på huvudet och en smutsig grå yllekofta på överkroppen. Hans älsklingsbyxor är ett par enkla hosor med påsydda läderlappar på knäna. På fötterna bär han ett par av pappa Reinholdts gamla stövlar. Dessa är trasiga på många ställen och sulan på vänster stövel är i princip helt nedsliten. Iförd dessa plagg känner sig Leopold som en riktig äventyrare och dessutom behöver hans tålmodiga moder Hulda inte bemöda sig med att laga gossens kläder stup i ett.